

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P. K.**

oskarżonego z art. 14§1 kk w zw. z art. 197§1 kk w zw. z art. 11§3 kk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

w dniu 25 września 2018r.

kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 26 kwietnia 2018r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 29 stycznia 2018r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Jedynym zarzutem sformułowanym przez autora kasacji pod adresem wyroku Sądu Odwoławczego jest zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, polegający na niezastosowaniu art. 15 § 1 k.k. Starając się uzasadnić tak sformułowany zarzut, autor skargi kasacyjnej nie respektuje jednak zasady, że odwołanie się do tej podstawy kasacyjnej może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego

przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych.

Tymczasem wywody zawarte w uzasadnieniu skargi kasacyjnej odnoszone są do odmiennego postrzegania przez obronę stanu faktycznego niż ten, który został przyjęty przez Sądy rozpoznające sprawę za podstawę dokonanych przez nie ocen prawnych.

Jeśli stanąć na gruncie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd Odwoławczy (k. 1 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w K. oraz k. 4 i 5 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Z.), iż to okoliczności zewnętrzne, a mianowicie intensywny i zdecydowany opór pokrzywdzonej, w tym próby ucieczki i wykonania telefonu do matki, doprowadziły do tego, że skazany zrezygnował ze zrealizowania zamierzonego celu, nie może być mowy o dobrowolnym odstępieniu od dokonania przestępstwa.

W tym kontekście zarzut naruszenia prawa materialnego jest oczywiście bezzasadny.

Metoda zastosowana przez autora skargi kasacyjnej, polegająca na sformułowaniu zarzutu naruszenia prawa materialnego, a następnie przystąpieniu do polemiki z poglądami Sądu Odwoławczego co do ustaleń faktycznych, nie mogła okazać się skuteczna.

Kwestionowanie w kasacji sposobu dokonania instancyjnej kontroli ustaleń faktycznych w wyroku Sądu Odwoławczego, możliwe byłoby jedynie przez podniesienie odpowiedniego zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego, które wywarło istotny wpływ na rezultat tej kontroli. Zarzut taki nie został jednak w kasacji podniesiony, a pamiętać należy, że Sąd Najwyższy rozpoznaje tę skargę jedynie w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów – art. 536 k.p.k. Orzeczenia wydane w sprawie nie są też dotknięte takimi wadami,

które Sąd kasacyjny zobowiązany byłby uwzględnić poza granicami skargi – art. 439 k.p.k.

W tej sytuacji kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.